

REFLEKSIJA O RADU „SUPERVIZIJA SUPERVIZIJE“ (1)

Rudolf Stefan Balmer

psihijatar, psihoterapeut, grupni analitičar, Institut za grupnu analizu Zürich (SGAZ), Švicarska

Riječ je o zanimljivu i inovativnu radu koji se bavi pitanjem koje dosad nije detaljno razrađivano u psihoanalitičkoj i grupnoanalitičkoj bibliografiji. Smatram da taj rad treba objaviti.

Rad obuhvaća širok opseg bibliografije usredotočene na pitanja kvalitete i vještina „dobre supervizije“. Jasno su argumentirane potrebe za supervizijom supervizije i njezino mjesto u konceptu grupne analize.

Nedostatak je što rad obuhvaća samo anglofone doprinose temi jer se rasprava o tome aktivno vodi i u Francuskoj i Njemačkoj.

Izlaganje prikazuje važnu dinamiku rada u supervizijskom postupku: rezonanciju, prijenos i paralelne procese, čemu bi se mogao dodati i koncept „projektivne identifikacije“, jednog od dinamičkih aspekata fenomena paralelnih procesa.

Autorica zaključuje da u ključne kvalifikacije za rad u superviziji ne spada samo iskustvo nego i didaktički elementi. Dodao bih da supervizija funk-

cionira kad se i u kontekstu supervizije pridržavamo grupne analitičke metode.

Autorica pokazuje da se u bibliografiji navodi širok raspon donekle kontradiktornih sposobnosti i kvaliteta „dobroga supervizora“. Pokazuje i kako pojedine supervizore ocjenjuju supervizirani. O tim se razlikama raspravlja te ih se suprotstavlja fenomenu „podudaranja“ supervizora i superviziranih. Taj fenomen proizlazi iz nesvjesnih procesa koje je lakše razumjeti u kontekstu grupnih situacija. Raspravi nedostaje promišljanje o fenomenu „podudaranja“.

Ilustracija sa zrcalom asocirala me na „Snjeguljicu“. Iz zrcaljenja mogu proizaći suparništvo i narcistička ranjivost. Bajka asocira i na smjenu naraštaja. Sve navedene teme ključne su u supervizijskom procesu.

Ta asocijacija dovodi me do propitkivanja načina na koji se supervizori osjećaju „slobodnima“ i načina na koji preuzimaju ulogu superviziranih u superviziji. Mogu li birati supervizora, sli-

jede li određen program i, što je također važno, hoće li ih se ocjenjivati na kraju supervizijskog programa? U starijem poimanju psihoanalitičke supervizije supervizori su bili obvezni psihoanalitičaru dati preporuke za njegov daljnji rad. U kontekstu treninga supervizija poprima implicitnu dimenziju procjene. Bilo bi dobro obuhvatiti radom i to pitanje.

Moje je stajalište da supervizija ne treba samo voditi k „dobroj praksi“ (grupne analitičke) metode nego i k osobnoj integraciji metode. To znači da se supervizirani ne trebaju samo identificirati s metodom nego i razviti stanje „post-treninškog identificiranja“ koje profesionalcima omogućuje zau-

zimanje vlastita autentična i kritičkog položaja. Supervizirane treba pustiti da nastave s radom sa sljedećim naraštajem. Ta ideja ima različite implikacije za superviziju, koja treba biti otvorena prema nepoznatome, prema različitoštima, ali i prema drugome i drugačijemu. To implicira poman pristup procjeni superviziranih i proces supervizije supervizije!

Vrlo je zanimljivo da je autorica obavijestila svoju supervizijsku grupu da supervizira svoju superviziju u grupi supervizora. Taj čin otvara novu perspektivu supervizije – plodonosan proces triangulacije, razumijevanja, simbolizacije i profesionalnog identificiranja.